

PROBLEMI KATEHIZACIJE

Studentski katehete dr Josip Ladika, don Ivo Cvitanović i p. Mijo Škverc nisu željeli docirati, držati duge i učene referate. U jednosatnom razgovoru pred okupljenim svećenicima iznijeli su ukratko vjersko stanje današnje studentske mladeži, svoja iskustva u radu, neke želje i molbe upravljene svećenicima. Školske godine 1966-67. bilo je u Jugoslaviji 195.454 mladih ljudi na visokim školama. Ove godine ih je sigurno nešto više. Da li smo mi na svim satovima vjeronauka za studente obuhvatili pet do šest posto katolika — to je pitanje. Da li smo odgovorili na stvarne probleme, teškoće, njihovo neznanje i sumnje — o tome polažemo račun. Da li bismo mogli nešto usavršiti i popraviti — to pitamo i sebe i druge. To je bila osnovna misao zajedničkog izlaganja.

Dr Ladika je prvi iznio svoja iskustva, ier je najdulje i — mislimo — najplodnije radio sa studentima u Zagrebu. Njegovo petnaestogodišnje iskustvo otkriva mnoge bolne i radosne scene toga rada. Nesumnjivo je prodor njegovih ideja urodio velikim plodom već time što je danas u Zagrebu vjeronauk za studente redovito ustaljen na kojih 12 mjesta. Tu se skuplja nešto preko 1200 studenata i studentica. Don Ivo je donio rezultate iz Splita. Ondje je omier mnogo bolji, jer je — čini se — rad mnogo složniji, sistematskiji, organiziraniji.

Sva trojica kateheta tvrde da je potreban životni, angažirani, praktično usmieren vjeronauk. Zahtijeva manje grupe a više svećenika. Tematika mora biti prilagođena i razvojnim etapama, i našem pokoncijskom vremenu, i našim osebuinim prilikama. Ako kateheta ne zna kakva je klima u dušama povierene mladeži, koje ih struje zanose, kakve ih ideje bune, kakve zabave povlače, koji ideali privlače — jedva će nešto ostvariti. Zato je potrebno vratiti kulturna i socijalna zbivanja; pokrete mladeži i njihova skretanja. Treba kontaktirati i s vanjskima, diskutirati s njima bilo vani bilo kod nas. Potrebno je jače povezati naše grupe. Izmienjivati katehete. I predavače studente ili druge laike, ako ih ima. Pobriniti se za studentske biblioteke.

Svi su istakli najozbiljniju potrebu duhovnog odgoja studenata. Vjeronauk bez ustrajnog rada oko duhovnog vodstva, uputa, ispovijedanja — nezamisliv je. Iskustva s duhovnim vježbama i ozbiljnim duhovnim obnovama predragocjena su. Mladi to sami traže. Na žalost, premalo je svećenika koji bi se odvažno dali na taj apostolat. I ne znamo još dovoljno što znači literarijski stvarni život i biblijska pouka za mlada srca. Sreća da sva katekizacija s time sve jače računa.

Usput je bilo govora o osobnom radu s pojedinim studentima, što strahovito troši kateheti sve vrijeme; o vezi sa župnicima pojedinih studenata, barem na početku studija da se mladi upute na centre za vjeronauk; o ljetnim akcijama i skupnim hodočašćima; pjevačkim zborovima i raznim sekcijama — gdje se mladi ljudi priučavaju na stvaran altruistički život.

Bilo je i pitanja iz publike, ponešto strašljivih ili s drugoga kolosijeka. Vidjelo se da je ovo prvi takav *confiteor* studentskih kateheta, na koji svećenici nisu bili naročito pripravljeni. Ipak je sve to bilo korisno čuti.